

Arrest

nr. 319 311 van 30 december 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. TEFENGANG
Louizalaan 480/18de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2024 tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. TEFENGANG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, geboren te Nkolmewout in 1979.

Op 23 december 2024 komt de verzoekende partij in de luchthaven van Brussel Nationaal te Zaventem aan met een vlucht afkomstig van de luchthaven van Addis Abeba.

Op 23 december 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

Op 23/12/2024. om 11.25. uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL-NATIONAAL, werd door ondergetekende [H. T.], EERSTE INSPECTEUR1

de heer / mevrouw :

naam B. voornaam E. B.

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te /

houder van het document diplomatiek paspoort van Kameroen nummer [...] afgegeven te Yaounde op : 23.08.2022

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging te Yaounde geldig van 22.12.2024 tot 22.06.2025 voor een duur van 90 dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Addis Ababa met ET732, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

[X] (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

[X] in het SIS , reden van de beslissing:

Betrokkene staat Schengen gesignaleerd SIS Art. 24 ter fine van weigering aan buitengrens, dit door Frankrijk onder n° FR0525957600000000

[...]"

2. Het voorwerp

Ter terechtzitting preciseert de verzoekende partij dat enkel de beslissing van de gemachtigde van 23 december 2024 tot terugdrijving (bijlage 11) het voorwerp is van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bepaald op pagina 1 van het verzoekschrift onder de titel “IV. Demande(s) formulé(e)s par la partie requérante”.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar teruggrijping. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet samengelezen met de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna de Visumcode) en verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: Schengengrenscore) van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.3.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier geenszins kan vastgesteld worden dat zij rechtsgeldig werd gehoord, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. De verzoekende partij vervolgt dat zij een Kameroense diplomaat is die zich in het Frans uitdrukt. Volgens haar werd zij voor het nemen van de bestreden beslissing in het Nederlands gehoord zonder bijstand van een tolk. Ze wijst erop dat ze op 17 december 2024 in het bezit werd gesteld van een visum door de Belgische autoriteiten. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat zij weliswaar het voorwerp uitmaakte van een *"l'arrêté du 11 juin 2018 par lequel le préfet de la Haute-Savoie lui a fait obligation de quitter le territoire français sans délai et a prononcé une interdiction de retour sur le territoire français pour une durée de six mois"*, doch dat de termijn van het inreisverbod van zes maanden reeds ruimschoots is verstreken. De verzoekende partij meent dat het bijgevolg kennelijk onredelijk is om de bestreden beslissing op voormeld element te nemen. De verzoekende partij vervolgt dat het formulier dat zij diende in te vullen geen betrekking had op de redenen waarom zij geseind wordt, alsook niet op haar laatste verblijf op het Schengengrondgebied. Aldus werd zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet dienstig gehoord. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar een arrest van de Raad van State van 19 februari 2015, nr. 230.257. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij niet in het bezit werd gesteld van het proces-verbaal met betrekking tot haar gehoor dat volledig, of minstens deels in het Nederlands gebeurd is.

Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 32 en 34 van de Visumcode, alsook van de artikelen 5, 7 en 13 van de Schengengrenscore. De verzoekende partij betoogt dat op basis van de motieven van de bestreden beslissing ze geenszins kan uitmaken waarom ze geseind is. Ze wijst er verder op dat ze bovendien een Kameroense diplomaat is die familie in België heeft, namelijk een zoon. Ze kwam naar België om haar zoon te erkennen. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd hiermee geen rekening gehouden.

In een derde onderdeel van haar middel wijst de verzoekende partij er wederom op dat ze niet in het bezit werd gesteld van het proces-verbaal dat opgesteld werd naar aanleiding van haar onderschepping aan de grens.

Inzake de ingeroepen manifeste beoordelingsfout betoogt de verzoekende partij dat de motieven van de bestreden beslissing vaag en algemeen zijn, en geen betrekking hebben op haar individuele situatie. Bovendien zijn de redenen waarom zij geseind werd, haar onbekend.

Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek gevoerd heeft, en niet voldoende rekening heeft gehouden met het gegeven dat ze in het bezit is van een diplomatiek paspoort en dat haar een Schengenvisum uitgereikt werd.

3.3.2. Beoordeling

3.3.2.1. 4.3.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 12 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Artikel 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat die zowel *de iure* als *de facto* is gemotiveerd. *De iure* blijkt dat de beslissing steunt op artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° [...];

5° *wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”*

De facto wijst de gemachtigde erop dat de verzoekende partij SIS geseind staat door Frankrijk onder nummer FR[...].

Dit feitelijk motief vindt steun in het administratief dossier zodat de bestreden beslissing in principe afdoende is gemotiveerd.

Waar de advocaat bedenkingen uit over deze SIS-seining, aangaande het waarom ervan en wanneer die SIS-seining is ingegaan, blijkt dit inderdaad niet uit de SIS-seining. Er blijkt enkel dat de verzoekende partij tot 27 februari 2029 geseind staat op grond van de artikelen 24 en 25 van de Verordening 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006. Echter, wat betreft een eventuele betwisting rond deze SIS-seining, moet de verzoekende partij zich tot de Franse rechter wenden, aangezien het een Franse SIS-seining betreft, die klaarblijkelijk nog steeds geldig is.

Voor een onderdaan van een derde land geldt voor alle lidstaten als toelatingsvoorwaarde volgens artikel 6 van de Schengengrenscodes *“niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn”*.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, is het niet voldoende om een geldig paspoort en geldig visum voor te leggen om toegang te verkrijgen tot het grondgebied van de lidstaten van de Unie. De verzoekende partij voldoet *prima facie* wel aan de geldige reisdocumenten zoals vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet, maar dit vormt dan ook niet het motief van de bestreden beslissing. In een situatie, zoals *in casu*, waar de gemachtigde in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekende partij beschikt over geldige reisdocumenten, diende hij ook niet te motiveren waarom hij er geen rekening mee zou houden. De enige rechtsgrond van de bestreden beslissing is de SIS-signalering en zowel blijkens artikel 3 van de

Vreemdelingenwet als blijktens de Schengengrenscodex volstaat in beginsel deze ene rechtsgrond om de toegang te weigeren.

In de huidige situatie kwam het de grenscontrole dan ook toe de toegang aan de verzoekende partij te weigeren, ook al kon zij een geldige paspoort en een geldig visum voorleggen.

Dit blijkt uit het bepaalde in artikel 6, lid 1, d van de Schengengrenscodex dat luidt als volgt:

*“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden”
d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;”*

In casu is de signalering inderdaad vergezeld van instructies om de binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten te weigeren.

Prima facie kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangenomen worden. De motieven, ook al zijn ze eerder summier, zijn afdoende en pertinent.

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het komt de Raad als bestuursrechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

De thans bestreden beslissing werd getroffen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en 9° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;”

Uit de bewoordingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus dat de mogelijkheid om een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren, in de bedoelde gevallen, geen afbreuk doet aan de afwijkende bepalingen in een internationaal verdrag of in de Vreemdelingenwet. Bijgevolg laat artikel 3 van de Vreemdelingenwet niet toe een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren, zonder daarbij de naleving van artikel 8 van het EVRM te waarborgen, zodat niet op discriminerende wijze afbreuk kan worden gedaan aan die bepaling. (*cf.* GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.11.2.). Bovendien, overeenkomstig artikel 6, lid 5, c van de Schengengrenscodex kan aan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen.

3.3.2.4. Ook al blijkt uit de bestreden beslissing inderdaad niet dat de verzoekende partij door de grenspolitie in België werd gehoord, blijkt dit wel uit het administratief dossier. Uit het verslag van de grenspolitie van 23 december 2024 blijkt dat de verzoekende partij zich in het kader van een kort verhoor in het Frans heeft uitgedrukt. Verder blijkt ook uit het dossier dat aan de verzoekende partij een in de Franse taal opgesteld modelformulier met vragen werd overhandigd en dat zij dit formulier op 23 december 2024 ingevuld heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar niet werd meegedeeld in het verhoor welke maatregelen door de grenspolitie werden beoogd, merkt de Raad op dat de hoorplicht niet impliceert dat een bestuur steeds eerst dient uiteen te zetten welke beslissing het overweegt te nemen. Het Hof van Justitie heeft bovendien uitdrukkelijk gesteld dat de hoorplicht niet vereist dat de persoon die wordt gehoord voorafgaand aan het gehoor in kennis wordt gesteld van de beslissingen die een bestuur, na dit gehoor zou kunnen of wensen te nemen (*cf. mutatis mutandis* HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Khaled Boudjlida, § 55.). Bovendien is het

zo dat het door de verzoekende partij geschonden geachte beginsel *audi et alteram partem* niet zover reikt dat zij een afschrift van haar gehoor dient te krijgen en in de gelegenheid moest worden gesteld om de inhoud ervan na te gaan en desgevallend te betwisten, zoals dat geldt in strafrechtelijke zaken.

Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat de verzoekende partij werd gehoord in de Franse taal (grensverlag van 23 december 2024 "*Hij staat ons te woord in de franse taal*") en dat zij ook nog in de mogelijkheid werd gesteld om een in de Franse taal opgesteld modelformulier met vragen in te vullen. Dit formulier heeft de verzoekende partij eveneens op 23 december 2024 ingevuld. Haar betoog dat de Nederlandse taal – een taal die de verzoekende partij niet beheerst – werd gebruikt bij haar gehoor mist feitelijke grondslag. De verzoekende partij kon de draagwijdte van de vragen begrijpen en heeft ook geantwoord met kennis van zaken. Dit blijkt ook uit het gegeven dat de verzoekende partij ook een aantal documenten voorgelegd heeft aan de grenspolitie. Wel kan op basis van het grensverlag van 23 december 2024 opgemaakt worden dat er een vertaalfout is gebeurd. In het grensverlag wordt vermeld dat "*Wat betreft de seining door Frankrijk kan hij ons meedelen dat hij tijdens een bezoek in 2017 gecontroleerd werd en dat hij toen met een gewoon paspoort reisde en dat zijn visum op het moment van controle verlopen was. Hij heeft hiervoor een veroordeling opgelopen en heeft getracht het vonnis te laten annuleren (vraag tot annulatie in bijlage).*" Uit de bijgebrachte stukken blijkt geenszins dat de verzoekende partij werd veroordeeld omwille van illegaal verblijf, maar enkel dat haar beroep tegen het besluit van 11 juni 2018 waarbij de prefect van de Haute-Savoie haar heeft verplicht het Franse grondgebied onmiddellijk te verlaten en haar een verbod van zes maanden heeft opgelegd om naar het Franse grondgebied terug te keren bij vonnis van 15 juni 2018 verworpen werd. In het grensverlag wordt voorts aangegeven dat de verzoekende partij haar familie komt bezoeken in België. In het modelformulier met vragen van 23 december 2024 geeft de verzoekende partij ook aan haar oudste zoon hier woonachtig is. Alhoewel de verwerende partij op de hoogte was van voormeld familiebezoek werden er haar geen bijkomende vragen gesteld over haar in België verblijvende familieleden waaronder haar kinderen.

Zoals hoger reeds aangegeven blijkt uit de bewoordingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid om een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren, in de bedoelde gevallen, geen afbreuk doet aan de afwijkende bepalingen in een internationaal verdrag of in de Vreemdelingenwet. Bovendien, overeenkomstig artikel 6, lid 5, c van de Schengengrenscodex kan aan onderdanen van derde landen die niet aan één of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een verblijfskaart toe van A.J.A.B. Deze verblijfskaart is geldig tot 7 augustus 2029. Ook voegt ze een akte van erkenning van een persoon met een gelijkaardige naam A.J.A.B. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij ook aan dat zij naar België kwam in het kader van een 'erkenningprocedure van haar kind die in België geboren is.' Het verslag van de grenspolitie van 23 december 2024 is uiterst beknopt en hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij de kans heeft gekregen om de thans naar voor gebrachte specifieke elementen van haar voorgehouden familieleden toe te lichten. De Raad is van oordeel dat deze elementen *in casu* nopen tot een verder en zorgvuldig onderzoek. Des te meer omdat uit het administratief dossier geenszins opgemaakt kan worden sinds wanneer de verzoekende partij SIS-geseind werd, terwijl haar in 2023 reeds toegang tot het Schengengrondgebied werd verleend op basis van een visum uitgereikt door de Belgische autoriteiten zoals blijkt uit de kopie van het paspoort dat zich in het administratief dossier bevindt.

De verzoekende partij wordt bijgetreden dat de verwerende partij niet getracht heeft om alle nuttige elementen te verzamelen om met volledige kennis van zaken uitspraak te doen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig, waardoor is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het is evident dat een SIS-signaleringsnadelig is voor de verzoekende partij die beoogt het Europese continent binnen te komen om haar familie te bezoeken. Het is eveneens evident dat de verwerende partij niet verantwoordelijk is voor de signalering op zich.

Op basis van het geheel van elementen in deze zaak is het vereist om meer duidelijkheid over dit familieleden te bekomen alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Aangezien de verzoekende partij een visum verkreeg van de Belgische overheid dat haar moet toelaten in België te verblijven en haar familie te bezoeken, terwijl de bestreden beslissing zonder zorgvuldig onderzoek van haar situatie een einde maakt aan haar recht op toegang en kort verblijf.

Bovendien wordt in de huidige rechtspraak een beslissing tot terugdrijving beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure aan de verzoekende partij geen rechtsherstel zal kunnen bieden. De vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond dient niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze te worden geïnterpreteerd aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

De argumenten van verweerder in de nota met opmerkingen doen daaraan geen afbreuk. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij werd op afdoende wijze aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugdrijving en de intrekking van het visum.

4. Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van 23 december 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS